

Sweet Heart

วิวาห์ป่วน ชวนปิ้งรัก

วาเลนไทน์

วิวาห์บ่อนเขนบึงรัก

แต่งโดย วัลลภ

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-193-0

ราคา 319 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดยพระราชกฤษฎีกา พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอเจ็ดจิตต์
บรรณาธิการ	วิมลวดี กอเจ็ดจิตต์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ มาตริณ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	ลพวิภา พงษ์ทอง กอเจ็ดจิตต์
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	ประไพพร ศรีสุวรรณ
พิมพ์	ออฟเซต อีเอสบี

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนพหลโยธิน แขวง ดินบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : [greenmindbook](https://www.facebook.com/greenmindbook)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนพหลโยธิน แขวง ดินบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สปรินท์กราฟิกส์ จำกัด ประจำฝ่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พวพูน
กระต่ายกบเขนสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

อบายมุขเป็นสิ่งบั่นทอนชีวิตของผู้ที่หลงไหลในสิ่งเหล่านี้ และยังสร้าง
ความเดือดร้อนไปถึงคนรอบข้าง เรื่องนี้เกิดขึ้นจากความผิดที่ว่าการพนันไม่เคย
ให้คุณแก่ใคร จึงเกิดเป็นคุณพ่อสองคนที่ชอบเดิมพันเป็นชีวิตจิตใจ ความคะนอง
ที่ประกอบกันเข้ามาทำให้พระเอกและนางเอกต้องมารับผิดชอบการเดิมพันของพ่อ

งานวิวาห์ที่ชายไม่จริงหญิงไม่แท้ต่อมาแต่งงานกันจึงเกิดขึ้น สิ่งหนึ่งที่
 देखันท์กับเข็มแก้ว คู่พระนางคู่ใหม่มีเหมือนกันคือ เขาและเธอมีความกตัญญูต่อ
บุพการี ถึงแม้จะไม่พอใจในการเดิมพันของพ่อ แต่สุดท้ายทั้งสองก็ตั้งใจทำหน้าที่
ลูกที่ดีอย่างเต็มที่

ภาพลักษณ์ใหม่ของนางเอกที่ใครสักคนก็เป็นได้ เพราะเธอก็แต่เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง
เข็มแก้ว ที่มีความมั่นใจในการแต่งตัวเจ็ทซีแบบที่ตัวเองชอบ โดย
ไม่สนใจสายตาที่จ้องมองจากคนทั่วไป ในเมื่อเธอไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร

แต่...การแต่งตัวของเธอสร้างความเดือดร้อนให้ดวงตาของเขา देखันท์
พระเอกที่ชอบมองสาวแต่งตัวโป๊เป็นชีวิตจิตใจ และเขาไม่ได้มองอย่างเดียว แต่
ปากของชายหนุ่มยังวิจารณ์อย่างไม่เกรงใจ จนเกิดเรื่องราวที่ต้องปะทะกันกับ
นางเอก ทั้งสองต้องพบเจอกันในหลายบทบาทโดยที่พวกเขาไม่อาจรู้ได้เลย

เรื่องนี้ผู้เขียนตั้งใจมอบความแปลกใหม่ให้ผู้อ่านได้สนุกเพลิดเพลิน ซึ่ง
บทสรุปของเรื่องนี้เกิดจากการพนันที่เป็นสิ่งไม่ดีไม่ควรข้องเกี่ยวกับมัน และ
ความกตัญญูที่คนเป็นลูกควรจะมีทุกคน

เรื่องนี้ผ่านการดูแลเอาใจใส่จากกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์กรีนมายด์
อย่างดี จนออกมาเป็นรูปเล่มอย่างสมบูรณ์ จึงขอขอบพระคุณกองบรรณาธิการ
สำนักพิมพ์กรีนมายด์ไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ หากเกิดข้อผิดพลาดประการใดผู้เขียน
ขอน้อมรับและขออภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ แนะนำหรือพูดคุยกับทั่วโลกได้ที่
เพจจะละ <https://www.facebook.com/walaikorn.greenmind>

ໂຮງກັກ ກວນໂລຢຸດ

1. ສົມມາດ
2. ສົມມາດພື້ນຖານ
3. ສົມມາດສາມ
4. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
5. ສົມມາດຫມຸ່ມ
6. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
7. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
8. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
9. ສົມມາດ
10. ສົມມາດ
11. ສົມມາດ
12. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
13. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
14. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
15. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
16. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
17. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
18. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
19. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ
20. ສົມມາດສີ່ຫມຸ່ມ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20																																								

ตอนที่ 1

ณ ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ

เที่ยวบินจากประเทศอิตาลีเกิดปัญหาบางประการทำให้มาถึงที่หมายช้าร่วมชั่วโมง และทำให้เที่ยวบินนี้มาถึงหลังเที่ยวบินจากประเทศฝรั่งเศสไม่นาน ภายในห้องรอสัมภาระจึงคลาคล่ำไปด้วยผู้โดยสารจากทั้งสองประเทศ

หญิงสาวเดินเคียงกันมาที่ผู้ชายหนุ่มรูปร่างโปร่งบาง โดยไม่มีใครสนใจใคร ด้วยความสูงถึง 178 เซนติเมตร จึงทำให้เธอดูโปร่งและบอบบาง อยู่ในชุดสวยเรียบง่ายสีสดน้ำนมยลร่วมกับด้วยเสื้อสูทสีดำ รองเท้าตื้นสูงที่เธอสวมได้ ทำให้เธอสูงเท่ากับชายหนุ่มที่เดินข้างกันมา เธอเพิ่งมาจากประเทศฝรั่งเศสดินแดนแฟชั่น หญิงสาวปรายตามองเขาแวบหนึ่ง แล้วเร่งฝีเท้าเดินจากไปยังทิศทางที่ได้นัดกับคนทางบ้านไว้

ส่วนชายหนุ่มที่มาจากเที่ยวบินของสายการบินอิตาลี มองหญิงสาวที่เดินคู่กันมาในคอนแทก เร่งเดินห่างเขาไปด้วยความรู้สึกที่ในตัวของเธอ แม้ว่าเขาจะสูงถึง 180 เซนติเมตร ภายนอกแม้หุ่นของเขาจะค่อนข้างผอมเพรียว แต่ก็ซ่อนกล้ามเนื้อพองามไว้ภายใต้อาภรณ์ที่สวมใส่ ขนาดว่าเขาเป็นผู้ชายที่สูงมากคนหนึ่ง ก็ไม่คิดว่าจะมาเจอผู้หญิงที่สูงเกือบเท่ากันกับตนเอง

มือแข็งแกร่งทากแต่เรียวยาวของชายหนุ่ม ถึงแฉกกันแคตตีต้าออกจากใบหน้าแล้วก็ยั่วขาแฉกแฉกไว้ที่อกเสื้อ เผยให้เห็นใบหน้าเรียวรูปไข่ แต่ทว่าดูเข้มแข็งจากต้นทรามซัดเจนจนถึงโหนกแก้ม คิ้วเข้มที่พาดเฉียงเหนือดวงตา มืดเยี่ยวตูดล้อมกรอบด้วยขนคายาวเป็นแพขนเสตรียั้งอาย จมูกโค้งเป็นสันรับกับริมฝีปากบางรูปกระชับ เรียกได้ว่าผู้หญิงหลายคน เมื่อเจอเขา

ยังต้องซัดซ้าย

เขาเซ็นรถที่บรรทุกกระเป๋าเดินทางไปยังทิศทางที่มีชาย คนหนึ่งโบกไม้โบกมือ ดวงตาคมเขี้ยวสีน้ำตาลหมองไปที่ศีรษะชายคนนั้น ซึ่งสวมหมวกหนังสีดำโลโก้คู่ต่อเรือของบิดา การเสียเวลาของสายการบินจากอิตาลีไม่ได้ทำให้เขากังวลมากนัก เพราะมารดาได้โทรบอกเขาแล้วว่า จะส่งคนมารับ ให้มองหมวกหนังสีน้ำตาลกับขาที่เป็นแมรดาček ของครอบครัว

เข็มแก้วก้าวมายืนตรงหน้าคนขับรถเก่าแก่ของครอบครัว เธอกะพริบโบกแพขนตาไล่ทน้ำชายวัยกลางคน โบกหน้ารูปหัวใจที่ถูกล้อมกรอบด้วยเรือนผมนุ่มสลวยหยักศกเป็นลอนใหญ่สีน้ำตาลเยื้องคอมองคนที่ยืนเพิ่งรถกลับ ริมฝีปากอวบอัมมหาสีส้มอมยิ้มออกมา คิ้วเรียวคดค้ำขมวด ดวงตาสีน้ำตาลประจุดเมลิคัล ยึดมอนสเตอร์ลงข้างหนึ่ง เธอยกนิ้วขึ้นไปบิบบมูกโค้งเชิดรึ้นของคนเองอย่างใช้ความคิด

"ลุง! ทหญิงสาวลึกลับใจคะโตนเรียก

"เฮ้ย อะไรกันวะ" ชายวัยกลางคนตาดีตาเทือกถิ่มตาขึ้นมาด้วยความตกใจ

"ยืนหลังก็ได้ตัวยะ ลุงเมฆเนี่ย แก้วนะเขื่อเลย...จริง ๆ" ทหญิงสาวไล่เป็นชุด เมื่อเห็นว่าคนขับรถเก่าแก่ของครอบครัวสีหน้าชะงะที่

"ชะอ้อย คุณหนูมาเมื่อไหร่ครับ" ลุงเมฆท่าหน้าปูเสียนแสรังตามแท้เทื่อ

"มารทันได้เห็นคนมีความสามารถพิเศษ ยืนหลังอยู่นานแล้วละ" เข็มแก้วพูดพลางหัวเราะขำลุงเมฆ ตั้งแต่จำความได้เธอก็เห็นผู้สูงวัยขับรถให้บิดามาตลอด คอแพ็ค ๆ ไลน์รถที่ลุงเมฆขับไม่ทีครั้ง ก็ต้องบินไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศส

"แหม กี่ลุงขับรถขึ้นมาจากใต้ตั้งแต่เมื่อคืน ง่วงจะเข้ะนะครับคุณหนู" พูดพลางยกกระเป๋าเดินทางของเจ้านายสาวไปไว้ที่กระโปรงหลังรถ

"คุณพ่อ คุณแม่ ทำไม่ต้องทรมานคนแก่ด้วยที่ไม่รู้ให้แก่ว้อเครื่องบินลงได้โดยที่หมดเรื่อง" ทหญิงสาวบ่นกระปอดกระแปด ไม่เข้าใจบิดามารดาของตนเองสักนิด

“คุณท่านทั้งสองมีนัดสำคัญ แล้วก็...เอ่อ...กลัวคุณหนูจะเหนื่อยนะครับ” ลุงเมฆเกือบทลุดปากไปแล้ว เขารีบเปิดประตูให้หญิงสาวขึ้นนั่งบนาะหลัง

“นัดอะไรลุง แก้วได้ยินนะ” เข็มแก้วตามขึ้น เมื่อลุงเมฆขึ้นนั่งบนรถเรียบร้อย

“ไม่มีอะไรหรอกครับคุณหนู อย่าถือคนง่วงนอนเลย” ชายผู้ทำหน้าที่ขับรถ คอบเสียงไปอีกเรื่อง แล้วสละรถออกจากสถานีเพื่อไปยังจุดหมายทันที

“อ้าว! ลุงเมฆไม่มีรถลงใต้ละ” เข็มแก้วตามขึ้น เมื่อเส้นทางที่คนขับรถกำลังไปคือเส้นทางเข้าเมือง

“คุณท่านทั้งสองรออยู่ที่ทาวน์เดิฟนะครับ” ผู้ส่งวัยตอบตามที่ได้รับคำสั่งมา

“เฮ้ะ มีลับลมคมในอะไรกัน แล้วทาวน์เดิฟอะไรที่ลุงว่านะ อยู่ที่ไหน ทำไมต้องพาแก้วไปที่นั่นด้วย ไปบ้านใคร หรือว่ามีนัดกับเจ้าของบ้านที่จะไป” คิ้วเรียวเข้มขมวดหากันอีกครั้งด้วยความสงสัย พร้อมรำพึงออกมาอีดยาว แต่ชายวัยกลางคนไม่ได้ตอบ ยังคงทำหน้าที่ขับรถต่อไป

เข็มแก้ว สุวรรณวานนท์ แม้จะแปลกใจที่บิดามารดาอยู่ในบ้านที่เธอไม่รู้จัก ถ้ามีธุระต้องพักที่กรุงเทพฯ ทำไมไม่ไปพักที่ศฤงคารณเดิฟสุวรรณวานนท์

เธอเลิกคิด แล้วมองวิวทัศนเมืองหลวงไปเรื่อยๆ การจราจรบางช่วงค่อนข้างติดขัด หญิงสาวรู้สึกว่าการจราจรที่กรุงเทพฯ มีศึกฝุดขึ้นมากมาย นับจากวันแรกที่รู้ว่าเรียนที่ฝรั่งเศส เธอเน้นขยับไปมาอยู่ที่เกาะ เมื่อต้องคิดอยู่บนถนนเกือบสองชั่วโมง

รถถนัดไปอีกสักพัก ลุงเมฆจึงจะเลี้ยวรถเข้าหมู่บ้านทาวน์เดิฟ เขาขับรถผ่านตึกแถวด้านหน้าหมู่บ้านเรียงรายเป็นลิบคูหา ตรงไปด้านหลังตึกแถวซึ่งเป็นบ้านเดี่ยว

“ทำไมเข้ามาที่นี่ละลุง บ้านใครกันแน่น” เข็มแก้วตามย้ำอีกครั้งด้วยความสงสัย รู้สึกไม่คุ้นตา จึงมองสำรวจทั้งชื่อหมู่บ้านและสิ่งแวดล้อมตามเส้นทางที่คนขับรถกำลังพาไป

“บ้านของคุณท่านไงครับ” นายเมฆมตบลิ้นๆ เพราะคิดว่าเรื่องทั้งหมดหญิงสาวควรได้รับรู้จากปากของบิดามารดามากกว่า

“บอกมาให้หมดเสียวันนี้เลยลุงเมฆ บ้านของเราอยู่หมู่บ้านเดียวกับเพื่อนของคุณพ่อ แก้วจำได้ แล้วบ้านเราจะมาอยู่ที่หมู่บ้านนี้ได้ยังไง” เสียงคุณหนูของนายเมฆมตบลิ้น จินชายสูงวัยต้องตัดสินใจเล่าให้เธอได้รับรู้

“คือยังมีครับคุณหนู คุณท่านทั้งสองเห็นโครงการของหมู่บ้านทาวน์เลิฟ คอนเน็กซ์จากได้มาประชุมผู้ถือหุ้น พอมีการเปิดให้จองคุณท่านก็เลยจองแล้วก็ซื้อรถคุณหนูกลับจากฝรั่งเศส ท่านซื้อไว้สองปีแล้วครับ” คนขับรถพยายามเล่าอย่างสรุปที่สุด เหตุผลที่มากกว่านี้ไม่ให้เจ้านายบอกกับบุตรสาวของท่านเองดีกว่า

“แล้วบ้านหลังที่อยู่ติดกับคุณลุงพัฒน์ละ คอนเน็กซ์ แก้วขอให้หามากรุงเทพฯ ไปพักที่บ้านหลังนั้น ไม่เห็นอยากจะให้มา” เข็มแก้วยังไม่หมดความสงสัย

“ก็ยังมีเหมือนเดิมครับ” นายเมฆไม่ยอมขยายความ แล้วชายสูงวัยก็ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อเขาเดียวรถเข้ามาภายในรั้วบ้านหลังใหญ่บนเนื้อที่สามไร่

หญิงสาวเดินตามร่างหุ้มของคนขับรถวัยกลางคน ก้าวผ่านประตูโค้งสองบานใหญ่ แล้วแยกกับนายเมฆ เดินตรงเข้าไปห้องนั่งเล่น ซึ่งบิดามารดา รออยู่

ดวงดาดีน้ำตาตกวาดความมองไปรอบๆ ห้อง ทุกอย่างตกแต่งได้ใกล้เคียงกับบ้านพักบนเกาะส่วนตัว แต่ดูโดยรวมแล้วบ้านหลังนี้ราคาคงไม่ต่ำกว่าสิบล้าน แม้จะรู้ว่าชนหน้าแข้งของเสียอิทธิกรบิดาของเธอไม่มีวันร่วง แต่ก็อดรู้สึกเสียใจไม่ได้ ตอนไปเรียนที่ฝรั่งเศสเธอไม่เคยทำตัวทรูทราฟุฟ้า

“ลูกแก้ว” เสียงหญิงสูงวัยดังออกมา พร้อมกับตรงเข้ามาอุกร่างสูงไปรุ่งราวกับนางแบบของบุตรสาว

“พ่อดีค่ะคุณแม่ คุณพ่อ” เธอไหว้กระโดดแล้วเสร็จก็หันไปไหว้อิทธิกรแล้วปล่อยให้มารดาอุกและหอมให้ท้าย คิดถึง

“เดินทางเป็นไงบ้างลูก” อิทธิกรเดินเข้ามาอุกศีรษะบุตรสาวด้วยความ

รักใคร่ ทะเลาะกันบ้างจึงยอมปล่อยให้สาวสวยได้มีโอกาสบ้าง แล้วทั้งสามพากันเดินมาจนถึงโหล่งฟ้าหนึ่งอย่างดี สั่งตรงมาจากอิตาลี

"สบายดีคุณพ่อ ซิล" เข็มแก้วตอบผู้เป็นพ่อด้วยใบหน้าและแววตาทะเล้นแสนชวน

"เรานี่ไม่รู้จักใครจริงๆ" คนเป็นแม่พูด หลางอมยิ้มกับความน่ารักของลูกสาว

"แล้วทำไมเราต้องมาซื้อบ้านใหม่ด้วยล่ะคะ ทิ้งเดิมที่รั้วอยู่ติดกันกับลุงพัฒนาที่โหล่งฟ้ากว้างขวางกว่าที่นี่อีก ที่ผ่านมากุณห์บอกคุณแม่บอกว่าบ้านที่กรุงเทพฯ ไม่น่าอยู่ ไม่ยอมพาพี่ๆ กับแก้วมาซักรั้ง แก้วไม่เข้าใจว่าจะซื้อบ้านที่นี่ให้ดีแต่ต้องไปเพื่ออะไร" หญิงสาวถามข้อสงสัยที่ครุ่นคิดตลอดการเดินทางจากสนามบินมาถึงบ้าน ส่งผลให้อิทธิกรและทะเลาะกันมองหน้ากัน ต่างลอบทลีนน้ำลายเหนียวหน้าตลกคอออย่างยากลำบาก

"แม่กับพ่อซื้อ รอลูกกลับมาบริหารงานตั้งแต่สองปีที่ผ่านมา เพราะเห็นว่ามันใกล้กับบริษัทของเราดีกว่าบ้านหลังเดิมจะ" ทะเลาะกันตอบ หลางคิดว่าโชคดียิ่งที่หมู่บ้านนี้อยู่ไม่ไกลจากบริษัท จึงมีเหตุผลที่เหมาะสมมาบอกบุตรสาวได้

"แล้วพี่ๆ จะกลับมารี้อย่างไร แก้วไม่เข้าใจจริงๆ มาซื้อบ้านใหม่แบบนี้จะมาอยู่ที่กรุงเทพฯ หาระยะรีเปล่าคะ แล้วทำไมวันนี้คุณพ่อคุณแม่ถึงได้ขึ้นมาพร้อมกันได้ล่ะคะ" เข็มแก้วรั้วคำตามเป็นชุด มันน่าสงสัย ก็บิดามารดาปฏิเสธการมาอยู่กรุงเทพฯ ตลอดเวลา พ่อเธอโตขึ้นหน่อยก็ส่งเธอไปกับพี่ชายไปเรียนที่ต่างประเทศ

เสียงทะเลาะกันดังขึ้น บุตรสาวออกจากอาคารครุ่นคิด

"มะรึนี่ พ่อกับแม่มีนัดกับเพื่อนสนิทน่าจะ" มารดาเดินหน้าตอบ เมื่อเห็นสามีของเธอยังอึ้ง และไม่กล้าพูดถึงบุตรชาย เพราะไม่แน่ใจว่าเวลาที่ผ่านไปแล้วถึงสิบสองปีอิทธิกรจะยังโกรธแก้วๆ อยู่หรือไม่

"แล้วไงคะ ตกใจจะมีใครพูดถึงพี่ๆ เลยใช่มั้ยคะ ไม่ว่าแก้วจะเมลดตาม หรือโทรห้พี่ๆ มากุณห์ แม่ก็ไม่เคยบอก พูดแล้วพี่เค้าสบายดี" หญิงสาวยัง

คิดใจเรื่องพี่ชาย จ้องหน้ามารดาอย่างต้องการคำตอบที่ชัดเจน

"คือ พ่อกับเพื่อนพ้องนะตกลงกันไว้ว่า ถ้าลูกโตเราจะหาลูกของเรา ทั้งสองมาเจอกัน" คนเป็นพ่อเริ่มหาเสียงตัวเองเจอ

"พ่อคะ แก้วกำลังพูดถึงเรื่องพี่กฤษฎอยู่ค่ะ" เธอไม่เข้าใจว่าบิดาเธอ หมายถึงอะไร คอนนี่เธอสนใจแค่เรื่องพี่ชาย สีหน้าและน้ำเสียงของเขมแก้ว จริงจังจนบิดาคงต้องตอบสคาท์กับมารดา

"งั้นแกก็ดูแลเอง" อิทธิพลเดินไปหยิบปีกหนังสือพิมพ์ ซึ่งเขาตั้งใจ เก็บไว้ในตู้ที่สั่งอยู่ไม่ห่างจากเก้าอี้เป็นเวลาเวลาสิบกว่าปี แล้วโยนปีกหนังสือพิมพ์ไปบนโต๊ะตรงหน้าบุตรสาว ซึ่งมีข่าวบุตรชายที่แปลงเพศเป็นสาวสวย ได้รับการชื่นชมเป็นระยะในเรื่องการร้องเพลง และเล่นดนตรีจากนักข่าว ถึงกระนั้น แก้วกฤษฎก็ไม่ยอมเข้าวงการมาเลย เพราะไม่อยากเอาตัวเองไปเป็นที่รู้จักในวงกว้าง

เขมแก้วมองหนังสือพิมพ์ที่ถูกโยนลงมาจากโต๊ะกระຈก เธอหยิบมาดูทีละฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับเก็บไว้เพียงคู่เดียว มีภาพสาวสวยคนเดียวเป็นสติ๊กเกอร์ไม่ใหญ่มากในทุกฉบับที่เธอกางดู

"หมายความว่าไงคะ แม่" บุตรสาวคนเล็กเผยหน้าจากหนังสือพิมพ์มองบิดา เมื่อเห็นเธอนั่งเฉยๆ จึงหันไปถามมารดา

"ก็ตามนั้น พี่ชายเรากลายเป็นสาวสวยไปแล้ว" กะรัต แก้วพูดจบก็ถอนหายใจ พลงงตอบสั่งเกศตามีว่าคอนนี่ชาวู๊ตักอย่างไร

"พี่กฤษฎจริงๆ หรือคะ!" เขมแก้วอุทาน พร้อมกับเบิก คาโตหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาดูอีกครั้ง

"นั่นแหละ นายแก้วกฤษฎ" บิดาพูดย้ำกับบุตรสาว ความรู้สึกเวลานี้ไม่มีความโกรธหลงเหลืออยู่ มีแต่ความสนใจ และอยากพบหน้าลูก แต่เขาก็ไม่เคยบอกให้ใครได้รับรู้แม้แต่ภรรยา

"แม่กับพ่อถึงต้องเรียกตัวแก้วกลับส่วนใจละลูก ถึงกฤษฎจะร้องเพลงประจำโรงแรมดังในกรุงเทพฯ แต่พี่ชายของลูกก็ไม่ยอมคิดล่อกลับมาบ้านซักครั้ง ถ้าไม่คิดพ่อของเรา แม่ไปหากฤษฎตามโรงแรมที่สติปลงนานแล้ว" กะรัต

แก้วรีบบอก คนที่ยังตกใจกับข่าวที่เธอและสามีปกปิดไว้ตลอดมา

“จะไปหาแม่ทำไม มันจองทองนักรักก็ปล่อยมัน สำหรับแก้วพ่อปล่อยไว้ลูกไอ้เอ็ดเตล็ดโต อยู่ตั้งสามสี่ปี จบโทแล้วน่าจะกลับมาช่วยพ่อดูแลกิจการรถกลับไปเป็นดีไซเนอร์ให้คนอื่นอยู่ได้” อธิธิกรบ่นทั้งบุตรชายและบุตรสาว คนหนึ่งเป็นผู้ชายดีๆ ไม่ชอบอยากเป็นหญิง อีกคนก็ให้อิสระเต็มที่ แต่ไม่คิดจะรีบกลับมาช่วยกันบริหารงาน

“พ่อก็... แก้วเป็นดีไซเนอร์ให้คนอื่นตั้งแต่จบตรีต่างหากคะ แล้วแม่ก็เป็นประธานการณีสี่ที่ที่จะนำมาพัฒนาสินค้าของเราละคะ” เข็มแก้วเริ่มส่งเสียงอ้อ่น ก่อนที่จะโดนบิดาบ้านไปมากกว่านี้

“เออๆ พ่อยอมแพ้ เพราะที่เราเป็นแบบนี้ และไม่ยอมโผล่หน้ามาให้พ่อแม่เห็น พ่อถึงต้องให้เรามารับผิดชอบแทน” คนเป็นพ่อสรุปอย่างรวดเร็ว

“รับผิดชอบอะไรคะ” โบทหน้าเรียวรูปหัวใจงนขึ้นอีกครั้ง

“อย่างที่พ่อบอกนะแหละ ว่าลูกโตเมื่อไหร่ พ่อจะพาไปพบกับลูกของเจ้าพัฒนา” อธิธิกรพูดแล้วก็จบถ้วนๆ เพราะยังไม่กล้าขยายความต่อ

“เฮ้อ...แล้วไป นึกว่ามีเรื่องอะไรใหญ่โตเสียอีก แก้วเห็นหน้าคุณพ่อคุณแม่อย่างกับมีเรื่องคอขาดบาดตายกันแหละ” หญิงสาวม่อเหลมหายใจพลาดเอนกายพิงผนังอย่างสบายอารมณ์

เวลานี้เธออยากจะพบหน้าพี่ชาย ที่กลายเป็นพี่สาวคนสวยมากที่สุด ไม่รู้ว่าพี่จะใช้ชีวิตลำบากแค่ไหนที่ต้องต่อสู้เพียงลำพัง คงต้องหาโอกาสตามกับมารลาคามลำพัง ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับแก้วทุกๆ จากปีที่ระบุในหนังสือพิมพ์ฉบับแรกๆ มันผ่านมาสิบสองปีแล้ว บิดาน่าจะหายโกรธ แต่ดูเหมือนท่านยังโกรธที่ชายอยู่มากทีเดียว

“เอ่อ...มันก็ไม่เชิงว่าไม่มีเรื่องอะไรใหญ่โตหรอกนะลูก” ทะรัศแก้วเอ่ยไม่เต็มเสียงนัก จะช้าหรือเร็วเธอก็ต้องบอกให้บุตรสาวรับรู้สถานการณ์ของครอบครัวอยู่ดี

แล้วอธิธิกรก็ตัดสินใจเล่าเรื่องราวในอดีต ที่เป็นสาเหตุให้เขาและครอบครัวต้องมาพบเพื่อนรักในวันมะรืนนี้ ผู้เป็นพ่อนึกถึงเมื่อครั้งที่แต่งงาน

ใหม่ ๆ เขาและเพื่อนแต่งงานในเดือนเดียวกัน เหตุการณ์เมื่อสามสิบสองปีก่อน ย้อนเข้ามาถ่ายทอดให้กับคุณสาวฟัง

หลังจากผ่านพิธีแต่งงานไปหนึ่งเดือน ความร่ำรวยมหาศาลของสองตระกูล ที่มีนักบริหารมืออาชีพดูแลธุรกิจหลายพันล้านให้ทั้งตระกูลนั้นดีดึตระกูล และตระกูลสุวรรณวราณห์ เป็นเพราะความสุขสบาย และไม่ต้องดูแลธุรกิจ มากมายของคนทำให้เสียทุนทั้งสองเกิดการแข็ง จึงคิดเค็มหันเรื่องแปลก ๆ และคืนเค็มขึ้นมา

"สงสัยเราสองคนจะว่าวกันเกินไประะ ไอ้ไอท" วรพัฒน์เปรยขึ้น เมื่อเพื่อนมาบอกว่าจะลงได้ในวันพรุ่งนี้

"ตรงนั้น ท้า... นายคิดอะไรหนุก ๆ ได้แล้ววีใจ พัดณี" อิทธิกรเอ่ยพร้อมกับซัดมือไปที่คางแขนเพื่อน

"นายกลัวเค็มหันรีเบ่ลว่ะ" วรพัฒน์ทำท่ายเพื่อนรักกลับไป

"นายกลัวงูพิษอยู่กับไอ้เร" อิทธิกรลากเสียงยาวทำท่ายอย่างไม่ยอมแพ้เช่นกัน

"เรามาดูเค็มหันกันว่าลูกคนแรกของเรา จะเป็นลูกชายหรือลูกสาว" วรพัฒน์บอกพลางยกมือไหว้เพื่อน เป็นจังหวะที่กะรัตแก้วและฉัตรปวี ซึ่งต่างก็เป็นภรรยา เพื่อนสนิทยกอาหารและเครื่องดื่มมาวางที่โต๊ะ ทั้งสองนั่งร่วมวงสนทนากันอยู่ในเขตศฤงคารของสุวรรณวราณห์

"ดูอะไรกันอยู่คะหนุ่ม ๆ" ฉัตรปวีเอ่ยขึ้นเป็นคนแรก พลางรับตั้งน้ำแข็งจากเด็กรับใช้มาวาง

"นั่นสิคะ คุณว่าสนุกจัง" กะรัตแก้วมองใบหน้าที่สว่างไสวของสามี ออคิดไม่ได้ว่าเพื่อนรักสองคนนี้จะเค็มหันอะไรกันอีกเป็นแน่

"ฉันทว่าแบบนั้นมันง่ายไปว่ะ พัดณี" อิทธิกรส่งยิ้มให้ภรรยาแล้วจึงตอบเพื่อน

"แล้วนายจะเอาอย่างไร" วรพัฒน์ถามพลางครุ่นคิดไปด้วย

"เรามาดูกันหัวโยนกันต่อก่อน" อิทธิกรบอกพร้อมส่งยิ้มให้เพื่อน ซึ่งเป็นยิ้มที่กะรัตแก้วผู้เป็นภรรยา รู้สึกท้อใจแปลก ๆ

"อ้อ เข้าใจแล้ว ไตรได้หัวใจที่เลือกก่อน" วรพัฒน์พูดสวนขึ้นก่อนที่อิทธิกรจะพูดจบ

"นายนี้ สมกับเป็นเพื่อนรักฉันจริง ๆ" อิทธิกรยกนิ้วโป้งให้เพื่อน
"นี่จะรออะไรล่ะ เรามาโยนหัวโยนท้ายกันเถอะ" วรพัฒน์เอาร้านเทมปอน

เคย

ทั้งกะรัตแก้วและฉัตรปวีต่างฉายหน้ากับเกมเติมพื้นที่ของสามีทั้งสองด้วยความเอือมระอา เพราะถึงแม้จะเป็นเพื่อนรักกัน แต่ก็มักพาเรื่องมาเติมพื้นที่กันแปลก ๆ อยู่เสมอ ไม่รู้ว่าคราวนี้จะเติมพื้นที่อะไรกันอีก

"ฮ่า ๆ ฉันท้าหัวฉันท้าต้องเป็นต้นเลือกก่อน" เสียงหัวเราะร้ายของอิทธิกรพูดอย่างตลกดีใจ

"นายเลือกเลย ว่าแต่เราจะเติมพื้นที่อะไรกันล่ะ" วรพัฒน์หัวเราะตอบเพื่อนพลางถามถึงการเติมพื้นที่

"เติมพื้นที่ทรัพย์สินให้หมดตัวกันไปเลยสิมัย" เสียงกะรัตแก้วขำขึ้นแม้ยังไม่รู้ว่าสองหนุ่มจะเติมพื้นที่เรื่องอะไร แต่ก็ขอลงไม้ไม่ได้จึงเอ่ยประชดออกไป

"ใช่... จะได้เติมพื้นที่กันเสียที" ฉัตรปวีพูดเสริมกะรัตแก้ว ซึ่งเป็นเพื่อนรักของเธอด้วยเช่นกัน เพราะหมั้นได้สามปีไม่ต่างกับเพื่อน

"จริงด้วย" เสียงอิทธิกรและวรพัฒน์อุทานขึ้นมาพร้อมกันแบบเห็นด้วยสุดๆ

"นี่ฉันท้าประหลาดคนละละ" กะรัตแก้วพูดเสียงสูง แล้วควักก้อนไม้ที่สามปีไม่รู้สำนึก

"ฉันท้าก็ประหลาดคนละละ แล้วก็หมั้นไทม์มาก ๆ ด้วย นี่จะเติมพื้นที่กันจริง ๆ หรือไม่" ฉัตรปวีเองก็นึกไม่ถึงว่าพวกผู้ชายจะบ้าระท่ากันขนาดนี้

"ฉันท้าเลือกถูกชาย" เสียงของอิทธิกรบอกกับเพื่อน โดยไม่สนใจฟังหญิงสาวทั้งสองคิดว่าค่อนข้าง เขายังคงหัวเราะด้วยความกระแจะ ซึ่งเพื่อนก็หัวเราะกลับด้วยความเมามันในภาวสติไม่แพ้กัน

"ได้ ฉันท้าก็ต้องเลือกถูกสาวนะสิ" วรพัฒน์ตอบกลับอย่างรื่นเริง

"เสี่ยว!!" ฉัตรปวีและกะรัต แก้วตะโกนออกมาพร้อมกัน แล้วหันมามองหน้ากันโดยไม่ได้นัดหมาย รู้สึกสังหรณ์ใจกับการทำท่ายันจากสามีของเธอ ทั้งสอง เสียงหัวเราะของวรทัศน์และอิทธิกรหยุดกะทันหัน เมื่อได้ยินเสียงเซี่ยวซุ่นของภรรยา

"เติมพื้ดครั้งนี้เสี่ยวอะไรกับลูกที่เพิ่งเป็นวันนะ" กะรัตแก้วเป็นผู้ถามเมื่อเพื่อนสาว ยักหน้าให้เธอพูด

"ก็ผมเด็กถูกชวย ก้าวคุณมีลูกคนแรกเป็นผู้หญิง เรวกี่หมดตัว" อิทธิกรพูดราวกับว่าเติมพื้ดนั้นไม่ที่บาท

"หว่า!" เสียงสองสาวอุทานพร้อมกันอีกครั้ง ฉัตรปวีรู้คำตอบทันที ว่าถ้าเธอมีลูกคนแรกเป็นผู้ชาย ครอบครัวเธอก็คงหมดตัวเหมือนกัน

"พวกคุณบ้าไปแล้ว!" เสียงกะรัตแก้วโวยวายขึ้น เมื่อเข้าใจจุดประสงค์ของสองสามีจอมพา เรื่องวุ่นวายมาทำไมหยุดหย่อน

"ใช่ พวกคุณว่าวงวนมากเกินไม่ใช้มัยให้ไปนั้นบริหารธุรกิจเองจะดีกว่าว่ามัยรั้ด" ฉัตรปวีว่าสามีเสียงเข้ม พลังที่นำไปพ ยักพเยิดกับเพื่อนสาวผู้ร่วมชะตากรรม

"นั่นสิฉัตร พรงนี้พวกคุณเข้าไม่ตุ่ดูแลธุรกิจเอง จะได้ไม่ว่างคิดอะไรพิเรนทร์แบบนี้" กะรัตแก้วตอบรับกับเพื่อน แล้วหันไปว่าสามีตนเอง

"เอาละ ตกตงกันตามนี้" อิทธิกรรู้สึกสนุกจนไม่คิดหน้าคิดหลัง ถ้าเขาชนะเพื่อนจอมโวยวายนี้ได้คงจะมีความสุขที่สุด โดยไม่สนใจคำคัดค้าน และต่อว่าของภรรยา

"โอเค ตกตงตามนี้" วรทัศน์เองก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เขาแค่ต้องการชนะเพื่อนจอมเท่กับคนนี้ จะได้เท่กับกลับไปบ้าง โดยที่เสียงของภรรยาไม่ผ่านเข้าไปในโสตประสาทสักนิด

"เมฆไว้ย หยิบกระดาษมาให้สองแผ่น" อิทธิกรตะโกนเรียก คนขับรถ

"นายจะเอากระดาษมาทำอะไร" วรทัศน์ถามอย่างสงสัย

"เราจะมาเติมพื้ดนั้นดอยๆ ได้ยังไร ระตัมนี้แล้ว ดงเป็นสายตักษณ์อักษรกันไปแล้ว" อิทธิกรตอบพ ดางยักคิ้วให้เพื่อน สองศรีภรรยาได้แ่่มองหน้า

กัน ไม่คิดว่าสามีของพวกเขา จะจริงจังกับการดื่มหมั้นกันนี้

อิทธิกรร่วมสัญญาพลาหมปรีทษาวรพัฒน์ และเขียนเพิ่มเข้าไปในกระดาษ ความคำบอกของเพื่อน ในสัญญาระบุว่าถ้าอิทธิกรมีบุตรคนแรกเป็นเพศชายก็จะไม่ต้องสูญเสียทรัพย์สิน เช่นเดียวกัน ถ้าวรพัฒน์มีบุตรคนแรกเป็นเพศหญิง ก็ไม่ต้องสูญเสียทรัพย์สิน แต่ถ้าอิทธิกรและวรพัฒน์มีบุตรคนแรก ไม่ใช่เพศที่เลือกไว้ ก็จะต้องยกทรัพย์สินทั้งหมดให้อีกฝ่าย

สัญญายังระบุอีกว่า ให้นำบุตรของทั้งสองฝ่ายมาพบกัน เพื่อยืนยันความถูกต้อง ซึ่งสัญญามีอายุตามสิบห้าปี ถ้าวันทีนั้น มาพบกันบุตรของทั้งสองฝ่ายยังไม่ออกเรือน เพื่อความสัมพันธ์อันดี จึงตกลงใจว่าจะให้บุตรของตน แต่งงานกัน

อิทธิกรและวรพัฒน์ลงลายมือชื่อรับเงื่อนไข ตามสัญญาที่เขียนขึ้น อิทธิกรเรียกนายเมฆกับแม่บ้านวัยยี่สิบเจ็ดปีมาเซ็นเป็นพยานในสัญญา แล้วจึงส่งให้นายเมฆนำสัญญาไปถ่ายเอกสารในท้องทำงานมาส่งให้เพื่อนหนึ่งฉบับ...

"ทนายความว่าไงคะคุณพ่อ!!!" เสียงเซิมแก้วสะโตนอุทยานดังลั่นเมื่อ บิดาเล่าจบพลาหมคิดว่านี่ตระกูลสุวรรณวรานนท์จะต้องมาตีมนี้อุปราคาแล้ว เพราะความคะนองของพ่อหรือนี้ พี่ชายเธอที่มาคัดช่อน้อยแต่พอตัว เปลี่ยนเป็นผู้หญิงไปซะแล้ว

ตอนที่ 2

"ทนายความว่าไงครับพ่อ!!" เดชิเหร่หวรดพราดลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจแทบไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยินมา หากเขามีทวิทย์ คงได้ยินเสียงจาก เข็มแก้วที่อยู่อีกมุมหนึ่งของเมืองเช่นกัน

"นั่งลงฟังพ่อเค้าพูดก่อนสิลูก" เสียงอ่อนโยนของฉัตรปวีผู้เป็นแม่ ซึ่งต้องตกกระโหลกย่อยใจ และต้องกลายเป็นตัวตั้งตัวตีในการเอาตัวรอด ยืนไปจับมือของบุตรชายให้นั่งลงที่เก้าอี้บุผ้าลายปักสีเหลือง เดชิเหร่ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ทรูอย่างแรง

"ก็ในสัญญาระบุว่าต้องเป็นลูกคนแรก แล้วก็เป็ลูกสาวนี่ครับแม่ พ่อก็ให้พี่นี้รับผิดชอบไปสิ" เดชิเหร่ค้ำหน้าคนเฝ้า ไม่ยอมรับและไม่เข้าใจว่าทำไมบิดามารดาจึงไม่ทำตามสัญญา แต่ให้เดชิเหร่ไปพบกับบุตรชายของอีกฝ่ายเรื่องก็จบ

"แกจะไว้วางใจก็เท่านั้น ถึงยังไงแกก็ต้องร่วมมือกับพ่อ" วรพัฒน์บอกบุตรชายเสียงเนิบด้วยอาการเคร่งขรึม ชายหนุ่มหันไปมองหน้ามารดา สีหน้าก้มไม่เข้าสาย ไม่ออกนัยกำลังกลัดกันเขา ขณะที่บิดาเดินไปนั่งที่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่

"ผมไม่เข้าใจ ก็ให้พี่...เออ ตั้งแต่กลับมาผมยังไม่เห็นพี่สาวของผมเลย" ชายหนุ่มยังคงไม่ยอม เขาต้องการเหตุผลว่าบิดาจะให้เขาไปแทนพี่สาวได้อย่างไร แต่พอเอ่ยถึงเดชิเหร่เขาก็นึกขึ้นได้ว่ายังไม่เห็นหน้าคนเป็นที่เลย

"ชิเหร่ฟังแม่ละ เดชิเหร่...จากพวกเราไปนานแล้ว ตั้งแต่ลูกอายุเก้าขวบ พ่อจะจำได้รีเปล่า" ฉัตรปวีเอ่ยเสียงเศร้า ถึงเวลาจะล่วงเลยมาถึงยี่สิบปีแล้ว แต่

เธอก็ไม่เคยลืมบุตรสาวคนนี้ มารดาแห่งๆ ของเดซีนี่เมื่อได้รับข่าวจากตระกูล
อนันต์คีตะกุลก็เศร้าโศกกับการจากไปของบุตรสาวมาก จักรปรียังจำเสียงละอื้น
จากผู้ให้กำเนิดเด็กหญิงผู้น่ารักได้

“ไม่จริง ตอนผมอายุสิบห้า แม่ยังเปิดเมดของพี่นี้ให้อ่านอยู่เลย ผม
จำได้” เดซีนี่ไม่เชื่อคำพูดมารดา และคิดว่าตนเองกำลังถูกกลั่นแกล้ง ตั้งแต่
จำความได้บิดามารดาประกอบประพมที่สาวมากมาย รวมทั้งตัวเขาเองก็รักที่สาว
มากเช่นกัน ทุกคนในบ้านรักและดูแลเดซีนี่เป็นอย่างดีเพราะสุขภาพที่ค่อนข้าง
อ่อนแอของเธอ

“มันเป็นความจริง รอเดี๋ยวจะดู” จักรปรีเดินไปที่โต๊ะทำงานซึ่งตามี
นั่งอยู่ เธอเปิดลิ้นชักข้างซ้ายของโต๊ะหยิบอัลบั้มรูปมาให้ตั้งให้บุตรชาย แล้ว
นั่งลงข้างกัน

เดซีนี่รับอัลบั้มมาเปิดดู ภาพเด็กหญิงคนหนึ่งโบกหน้าน่ารักสุดโง่
แต่ก็ยังยิ้มให้กับกล้อง เป็นเดซีนี่ที่สาวของเธอเอง เธอเคยมอมอยู่ในชุดคนไข้
ของโรงพยาบาลในต่างประเทศ คนนี้ต้องมารับหน้าที่แทนผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว
ชายหนุ่มเปิดรูปดูไปเรื่อยๆ เห็นภาพที่สาวแทบจะทุกอิริยาบถในสารเข้ารับรักษา
ตัว จนถึงวันสุดท้ายที่เธอจากไปอย่างสงบ ภาพที่ซีมีงอัฐิเด็กหญิงเดซีนี่ อนันต์
คีตะกุล กระจายความรู้สึกสูญเสียจากหัวใจของคนเป็นน้อง

เดซีนี่จ้องมองป้ายซึ่งระบุชื่อผู้ตาย ซึ่งเป็นของพี่สาวที่อยู่ในภาพ
พร้อมกับน้ำตาเอ่อขึ้น จนหยดลงบนอัลบั้มรูป ไม่คิดว่าบุพการีจะปกปิดเรื่องการ
ตายของเดซีนี่ได้มีศรัทธาคนนี้ ตอนที่บิดาเดินทางไปอเมริกาเพียงลำพัง เขา
ซึ่งอยู่ในวัยเก้าปีไม่เคยสงสัย คิดว่าบิดาต้องดูแลลูกสาวมากหน่อย เพราะน่าเป็น
ห่วงมากกว่าลูกชาย

“ทำไมพ่อกับแม่ต้องปิดบังผมด้วย พี่สาวตายทั้งคนไม่ให้ผมรับรู้บ้าง”
เดซีนี่เอ่ยเสียงเครือ ปิดอัลบั้มรูปวางไว้ที่เก้าอี้ข้างตัวเอง ที่ผ่านมามีว่าเขาจะ
ขอไปด้วยเวลาที่ทำงานทั้งสองวันไปเยี่ยมพี่สาวสักทีครั้ง แต่ก็ไม่เคยได้รับอนุญาต
โดยอ้างต่างๆ นานา จนเขาคิดใจว่า กลับจากอิสานีมาพบกับแม่เสร็จ ก็
จะไปหาพี่สาว แต่เมื่อมารับรู้เรื่องราว เดซีนี่ถึงกับก้มหน้านั่ง

"ที่พ่อต้องปิดก็เพราะเรื่องสัญญาที่เอาให้ลูกอ่านนั่นแหละ" วรพีสน์บอกบุตรชายด้วยความสะเทือนใจไม่ต่างกัน

"ใช่ ถ้าไม่มีสัญญาบ้าง นั่น คงไม่ต้องให้ข่าวว่าลูกสาวคนโตของอเน็ค คีละกุลไปเรียนที่อเมริกายังไม่กลับหรอก เราทุกคนเสียใจ และแม่ก็รู้ว่าลูกต้องเสียใจมาก แต่ลูกก็เห็นความจำเป็นของครอบครัวแล้วนี่" คนเป็นแม่พูดเสียงลั่นพยายามกลืนก้อนและอึ้นกลับลงไป แล้วนำหลังมือมาแตะที่ดวงตา

ฉัตรปวีจำเรื่องราวทุกอย่างที่เป็นต้นกำเนิดของเลซินี ราวกับมันเพิ่งเกิดขึ้น แต่เธอไม่คิดจะปรึกษาบอกลูกชายว่าเลซินีไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของคน ภาพในอดีตรุดจางขึ้นในมโนของคนที่เปี่ยมแม่

สาววัยรุ่นชื่อเลซินีซึ่งมีเชื้อสายของเจ้าทางเหนือ ถูกหนุ่มไฮโซมอมยาและล่วงละเมิดจนเธอตั้งครรภ์ ร่างที่อุ่มท้องราวทกเดือนมาพบผลผลิตน้ำมูถนิธิของฉัตรปวี และทางมูถนิธิก็ให้ความช่วยเหลือจนขอพี่เลี้ยงมา จึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฉัตรปวีฟัง

เลซินีถูกคุกคามจาก ครอบครัวของหนุ่มไฮโซ ที่บังคับให้เธอเอาเด็กออก แต่หญิงสาวไม่ยอมทำและไม่กล้ากลับไปที่คฤหาสน์ ซึ่งการเป็นเด็กเลี้ยงเรียนใช้ว่าจะปลอดภัย เมื่อเธอร้องไห้สะอึกสะอื้นบอกกับบอกของฉัตรปวี

"หนูมันไม่เอ็ง ไบ่ไวใจเพิ่น ไม่คิดว่เพิ่นจะหลอก ไบ่ให้ผู้ชาย..."

แววตาของคนที่ตั้งครรภ์ไว้ซึ่งความหวัง เธอจ้องมองใบหน้าของผู้หญิงใจดีที่จำได้ว่าเป็นฉัตรปวีผู้ก่อตั้งมูถนิธิเพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรี จึงตัดสินใจบอกกับผู้ที่ก่อตั้งมูถนิธิ เพราะเธอผู้นี้เป็นคนดีและยังไม่สามารถมีบุตรได้ตามต้องการ

"ถ้าหนูยกลูกให้ดู ณ ตอนจะรับมัยคะ อย่าเพ็งว่าอะไรหนูเลย ถ้าไม่ใช่ดูณฉัตรปวี หนูคง ไม่ยกให้ และคงต้องชออยู่ที่นี่กับลูก ดูคงพอรู้จักคฤหาสน์หอม นะคะ" เลซินีถามอย่างคนที่ตัดสินใจเด็ดขาด

"ฉัตรปวีก็ดีเยี่ยมละ และคิด ว่าหนูคงจะพาลูกกลับ ไบ่ด้วยไม่ได้" ฉัตรปวีตอบ พยายามถึงความจำเป็นของคนที่สืบเชื้อสายของเจ้าทางเหนือ

"ละ และหนูก็ทำให้พ่อกับแม่ผิดหวังไม่ได้ ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลเป็นสาวหลุดหนึ่ง ที่ทำให้หนูตัดสินใจยกลูกให้ดู ณ" ใบหน้าคนพูดลดลง ไม่เคยคิด

ว่าการที่ต้องยกลูกให้คนอื่นจะบีบหัวใจเช่นนี้ น้ำคำรีนชี้แทบแบ้ตาอีกครั้ง

“ฉันเต็มใจและยินดี แต่ขอให้คุณไปบอกสามีก่อนนะ” จักรปวีตวางคนท้องเข้ามาทักอีกครั้ง แล้วเดินออกจากห้องหักพื้นไปพบรพีพัฒน์ ซึ่งนั่งรออยู่ที่ส่วนรับรองด้านหน้า

สองสามีภรรยาเต็มใจ และคนที่เป็นสามีซึ่งกังวลแต่เรื่องเดิมหันมายังขอให้ระบุชื่อตนเองกับภรรยาในใบเกิด คนเป็นแม่ยอมตกลง โดยที่รพีพัฒน์ให้แพทย์ประจำตระกูลเป็นผู้ทำคลอดให้เดซีนี่ที่มูลนิธิ เด็ก คลอดออกมาเป็นผู้หญิง จักรปวีตจึงขอลืมชื่อเด็กหญิงเป็นเดซีนี่ตามชื่อผู้ให้กำเนิด

จากภาพในนอสิต รวาทกับว่าเด็กหญิงเดซีนี่เพิ่งลืมลงไปเมื่อวาน จักรปวีตบอกกลางมองไปทหน้าบุตรชายด้วยความระเอือใจ

“พี่สาวของลูกอายุห้าขวบ ร่างกายไม่แข็งแรงตั้งแต่คลอดออกมาแล้ว ตอนที่แม่ท้องชินท์ ลูกนี้อายุเก้าเดือนก็ต้องเข้าโรงพยาบาล ไม่คิดว่าพออายุเก้าขวบ หมอก็ตรวจพบมะเร็งในเม็ดเลือด แม่จึงต้องพาพี่สาวของลูก ไปรักษาที่อเมริกา แต่เป็นเพราะเค็มหันของพ่อเรานั่นแหละ ที่ต้องปิดข่าวตั้งแต่ลูกนี้เริ่มป่วย” จักรปวีตหัวเราะออกมาเพียงครี้อ เดซีนี่จึงโอบรับมารดาเพื่อปลอบ

“พ่อไม่ยอมให้มันเป็นแบบนี้” คนที่ชอบเค็มหันและเป็นผู้ทำให้เกิดเรื่องราวทั้งหมดพูดขึ้น พร้อมกับส่งแวตไปขอความเห็นใจจากบุตรชาย

“ถ้าลูกไม่ช่วย เราจะไม่เหลืออะไรเลย” จักรปวีตคลมหายใจลึก เพื่อตัดใจจากเรื่องในนอสิต เพราะปัญหาเฉพาะหน้าในเวลานี้กำลังทำให้เธอเครียดมากกว่า คนเป็นแม่ทักบุตรชายที่แม่ดูมอมเหมียว แต่ล้มมีสติทันที่ว่าจะอเนกถ้ามเนื้อแข็งแกร่งไว้ภายใต้เสื้อเชิ้ตสักครู่ก็ผละออก

“เฮ้อ...แล้วทำไมพ่อต้องพ่นอะไรเพี้ยนๆ แบบนี้ด้วยล่ะครับ” เดซีนี่ทอหนายใจด้วยความหนักอก พูดออกมาด้วยน้ำเสียงเข้มสุดขีด

“ลูกผู้ชาย ฆ่าไม่ได้ ทยามไม่ได้ไว้ย เกออยากจะว่ายังไงก็เชิษฐ มันไม่ได้มีแค่เรื่องเค็มหันหรอกนะไอ้ลูกชาย” พ่อได้ฟังเรื่องเค็มหัน รพีพัฒน์ ฮารมณีนี้นั้นนี่และไม่แสดงอาการสลด เหมือนเมื่อครู่สักนิด ทั้งที่การเค็มหันของเขาทำลั้งจะทำให้เสียทรัพย์สินสมบัติที่มีทั้งหมดไว้กับเพื่อนรัก

“ยังมีข้อตกลงอะไรกันอีก ไซ้...พ่อ แต่ฉันก็ไม่เอาด้วยแล้ว” เดซิแอร์ โอลด์ครวญไล่บิดา ซึ่งวรวรพัฒน์ก็ไม่สนใจอาการฟ้าดงวงฟ้าดงของเจ้าลูกชายตัวดี เขาตั้งหน้าตั้งตาอธิบาย ค่อยอย่างใจเย็น

“เขาจะต้องแต่งงานกับลูกชายของเพื่อนพ่อ” โบทน้ายิ้มกริ่มชมของวรวรพัฒน์ ทำให้เดซิแอร์คลั่งมากขึ้น

“พ่อ!!!” เขาตะโกนเรียกบิดา คังลั่น จนมารดาซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ ต้องเอามืออุดหู

“เบาๆ ลีลูก เตี้ยวเตี้ยๆ มันก็ไปไหนไหนกันสนุกปากทรวง” ฉัตรปวีร์ท่าลุ่มเตี้ยงกระซิบทกระซิบราวกับใครจะมาได้ยิน ทั้งที่คนรับใช้ทุกคนถูกสั่งห้ามเข้ามาในเขตอุทยานให้ได้อยู่กันแต่ที่เรือนค้ำหลัง

“เบาไม่ไหวครับแม่ พ่อไม่กลัวลูกชายโดนฟ้าผ่าไรเงี ถึงจะให้แต่งงานกับผู้ชายด้วยกัน โอ๊ย...บ๊ากันไปไหนแล้ว” คนที่เพิ่งกลับจากอิตาลีไววายลันเก็นจะระงับอารมณ์ทั้งหงุดหงิดทั้งโมโห ที่บิดาไปเค็มหันโดยไม่คิดหน้าคิดหลังตั้งแต่เขายังไม่เกิด

หัวโต้นี่? ชายหนุ่มคิดพลงละมัดคีระระอยากจะให้เรื่องบ้านของลูไปเสียทีนึกดีใจแทนเดซิแอร์ที่หมดเวรหมดกรรมไปก่อน ถ้าพี่สาวยังอยู่คงปฏิเสธบิดาไม่ได้แน่ และนั่นจะยิ่งน่าสงสารกว่าตัวเขาเสียอีก

ที่บ้านของตระกูลสุวรรณวรรณาเนท์ บุตรสาวคนสวยยืนกรานไม่ยอมที่บิดาจะมาทำกับชีวิตตนเองอย่างไรก็ได้ ตามคนพ่อแม่ลูกจึงพูดคุยกันไม่จบอยู่ในห้องนั่งเล่นทรูเด็คอสังการของบ้านหลังใหญ่

“เสี่ยวนะคะคุณพ่อ” เข้มแ้วทะพรึบตาปริบๆ พร้อมทวนข้อมูลในสมองบิดานักเค็มหันบอกเธอให้แต่งงานกับใครนะ ไซ้ดี...ลูกคนแรกของสุวรรณวรรณาเนท์เป็นผู้ชาย ลูกคนแรกฝ่ายนี้ก็ต้องเป็นผู้หญิง เธอคิดแล้วก็เบิกตาโตตะโกนออกมา

“แต่งกับผู้หญิงเธออะ!” เสี่ยวแพทลมอูทานคังลั่น

“ฮีม” ฮีริทกรากเสียงขานรับบุตรสาวในลำคอ เด็กก็อย่างตอบอารมณ์

ไม่ได้คิดว่าสิ่งที่ตนเองบอก ลูกสาวสุดที่รักไปนั้นจะเป็นเรื่องประหลาดแต่อย่างใด

“คุณพ่ออย่ามาทำหน้าตาสาบยายอกสาบยาใจแบบนี้นะคะ อยู่ดีๆ จะให้
 แก้วไปแต่งงานกับผู้ชายด้วยกัน คุณแม่! ยอมได้ยังไมคะ” เธอบ่นๆ และเมื่อ
 เห็นบิดายังทำหน้าตาไม่รู้ไม่ชี้ ก็หันกลับไปแหงนคอมารดา จนคนที่นั่งนั่งพยายาม
 ทำให้ไว้ตัวคนและฝูงห ร้อมกับยิ้มแหยๆ ให้บุตรสาว

“มันจำเป็นนะลูก เรื่องมันเลยเถิดมาขนาดนี้แล้ว ก่อนที่ลูกทั้งสองจะ
 เกิดแม่ห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง ตอนที่ถูกข เกิดมาก็ทำให้แม่สาบยาใจเลิกคิดไปนาน
 เลยทีเดียว ไม่ได้คิดว่ากฤษจะเปลี่ยนไป ลูกเป็นที่พึ่งสุดท้ายนะแก้ว พ่อเราก็เอา
 แต่ความมันความสะใจทั้งสองคนกับเพื่อน แล้วเป็นไมละ” กะรัล แก้วพูดเสียง
 นุ่มประจบเมื่อเห็นบุตรสาววินแฉก แล้วหันไปบ่นว่าคนสันคิดเรื่องเดิมพันที่
 แสนจะวุ่นวายนี้

“อย่ามาโยนตา ลองให้ผมคิดจะรัก คุณเองไม่ใช่เทรอก ลัวจะดูซูทรพย์สิน
 ทั้งหมด จนต้องออกอุบายแบบนี้” อิทธิกรบอก ลับเสียงนุ่ม แต่แววตาเจ้าเล่ห์
 ที่มาพร้อมกับยิ้มก็ ทำให้เข็มแก้วก ลอกตาขึ้นมามองเขตาด้วยทูล แล้วลบทหน้า
 ผากตนเองอย่างแรง ส่วนภรรยาได้แต่ควัดคาค้อนไล่เหวี่ยงเทียนไม่ออก

สุดท้ายเข็มแก้วก็ ต้องยอมทำ ตามคำขอร้องของบิดามารดา เมื่อผ่าน
 มือค่าเธอแอบไปคุยกับมารดา จึงได้รู้ว่าพี่ชายแอบกลับประเทศไทย พอแก้วกฤษ
 อายุครบยี่สิบเขาก็ แปลงเพศโดยไม่บอกทางครอบครัว จนบิดาเห็นจากข่าว
 เพราะสาวประเภทสองที่เคยชื่อแก้วกฤษเล่นดนตรีและร้องเพลงจนข่าวมันถึง
 ทำ สก๊ปปี้สัมภาษณ์พิเศษ เป็นข่าวดังไปทั่ว

เมื่อรู้ความจริงทั้งหมด เข็มแก้วก็ ขอลี้จากมารดาไปพัก ม่อนใน
 ห้องนอนตนเอง พญิงสาวอาบน้ำแช่ตัวเสร็จเรียบริ้อย ก็ลองใช้โทรศัพท์มือถือ
 โทรหาพี่ชาย แต่ทว่า...

เลขหมายที่ผ่าน เรียกยังไม่เปิดใช้บริการ เข็มแก้วสูหน้าจอโทรศัพท์
 อีกครั้ง

“อะไรกันเนี่ย พี่กฤษปิดเบอร์นี้ไปแล้ววี่” เธอบ่นรำพึงออกมา อยากจะ
 คุยกับพี่ชายใจจะขาด

“ขอลองอีกวิธีแล้วกัน” เรียวปากอ้อมหูตกับคอมพิวเคอร์รี่ของตัวเอง แล้วเปิดเครื่องทันที

เข็มแก้วส่งเมลไปหาพี่ชายคามอีเมลแอดเดรสเดิมที่เคยติดต่อกันตอนที่เรียนอยู่ต่างประเทศ เธอได้แค่สาวนาช ่อให้แก้วกฤษฎายังใช้อีเมลเดิมที่เดิม เมื่อเข็มแก้วส่งเมลเสร็จเรียบร้อยเธอก็ปิดไฟนอน

รุ่งเช้าที่นำ จะ ผิงกายซุกหายไปกับที่นอนนุ่มในห้องชุดหู้ แต่กลับมีเสียงเคาะประตูเรียกตั้งแต่ห้าโมงเช้ายังไม่สว่าง เข็มแก้วมุดหัวออกจากผ้าท่มราวกับ ลัดแต่ออกจากรังไหม โบทหน้ารูปหัวใจยิ่งสงสัยว่ายิ่งนอนไม่มิม มีอบาง กระซอกเปิดประตูอย่างแรงด้วยความทงุสทงิด ที่ถูกรบกวเวลาแอนอันแสดลุษ

แต่แล้วร่างสูงโปร่งแบบบางที่มีอกสวยสมส่วน ก็ต้องเขด้วยแรงผลักดัน ประตูเข้ามาจากกระวัดแก้ว และตามเข้ามาเป็นพรวนอีก สามคนเป็นหญิงเทียมสองและหญิงแท้อีกหนึ่ง เธอถูกมารดาซึ่งเป็นคนออกอุบายวางแผนทุกอย่างตามที่บิดาจารย์ในเทศ ไทล่ให้นั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

“อะ! ทั่วั้นคะแม่” หญิงสาวไว้อยู่ใน หลางตะบัตไทล่จจะมีธของคุณแม่จอมวางแผนหลดหันจากไทล่ตนเอง

“ใจเย็นนะลูกแก้ว หนูต้องนั่งนิ่ง ๆ ให้ช่างเขาแต่งหน้าทำผมเพื่อแปลงเพศ” กระวัด แก้วพยายามอธิบายนุ่มนวลที่สุด

“แปลงเพศ!!!” เสียงจากเข็มแก้วและทีมช่างอีกสามคน ที่ประสานตะโกนขึ้นพร้อมกันด้วยความตกใจ ท่า ไท่กระวัดแก้วยิ้มเจื่อนที่ใช้คำพูดผิดไป

“ขอโทษจ๊ะ แม่หูตสั้นไปหน่อย ทนายตั้งว่าแปลงโฉมให้ลูกสาวสุดสวยของแม่เป็นชายหนุ่มรูปหล่อ” เสียงอ่อยของหญิงวัยกลางคนมาห พร้อมกับรอยยิ้มเจิน เมื่อทุกคนที่รวมตัวกันอยู่ในห้องนอนของเข็มแก้ว ต่างอุทานออกมาพร้อมๆ กัน

“เฮ้อ” หนึ่งหญิงแท้และสองหญิงเทียมต่างถ อนทหายใจโล่งอก ออกมาพร้อมกันอีกครึ่ง

“แล้วคุณแม่จะไม่ให้แก้ว ใ้อาบน้ำล้างหน้าปรองพันก่อนเทรอสคะ”

หญิงสาวพูด พร้อมกับมองตอบมารดาในกระจกเงา

"เออ จริงด้วย แม่ก็ลืมไป ง่าย ๆ แม่เชิญไปรับประทานอาหารข้างกันก่อนดีกว่านะคะ" พูดจบ หญิงวัยกลางคนที่มียุ่่นอวบเล็กน้อยก็ขยับนาศเดินนำช่างแต่งหน้าออกไป

เข็มแก้วสายสิริระระ เพราะเธอเริ่มเห็นค่าบางแห่งความยุ่งยากในการดำเนินชีวิตนับจากนี้มากขึ้นเรื่อย ๆ หญิงสาวรีบเข้าห้องน้ำอาบน้ำแต่งตัวอย่างรวดเร็วแล้วเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์เช็คเมล

แก้วน้ำร้อนรัก ปัญหาของครอบครัวที่เล่ามาในเมล พี่เสียใจที่รับส่วนตัดสินใจเปลี่ยนแปลงตัวเอง ไม่วันพี่คงจะช่วยพ่อกับแม่ได้ และน้องของพี่ก็ไม่ต้องมาลำบากแบบนี้ พี่คงยังไปพบน้องไม่ได้ ช่วงเวลาที่พี่เหนื่อยนะ'

คนที่ต้องมารับผิดชอบแทนพี่ชายอ่านเมลจบ แล้วก็ถอนหายใจออกมาอย่างแรง อย่างน้อยยังคิดต่อที่ชายได้ เธอก็พอใจแล้ว เวลานี้คงต้องทำหน้าที่ลูกกตัญญูให้ดีที่สุด ข้อความของแก้วกฤษซาให้เข็มแก้วมีกำลังใจที่จะทำตามความต้องการของบิดามารดา เธอจึงรีบสวมลงไปที่ห้องอาหาร เพื่อรับประทานอาหารเช้า

"ยัยแก้วมาพอดี มาลูกรีบ ๆ กิน จะได้ไปแต่งหน้าแต่งตัว" อีหริทกร้อยเสียงทุ้ม รีบตัวก็มีมือเรียกบุตรสาว เข็มแก้วเดินไปนั่งตามคำเรียกของบิดา เธอมองผู้ให้กำเนิดอย่างค้นหา อยากรู้ใจท่านเหลือเกินว่า จะยอมรับแก้วกฤษซาได้หรือยัง เสียงมารดาดึงหญิงสาวออกจากอากาศครุ่นคิด

"แก้วจะ นี่คุณเทเวเรซ่า" กระวัดแก้วแนะนำแม่คหบดีศิลปินสร้างชายใจหญิง ที่คบแต่งไปจนน้ำเนียนจนสาวเข้ก็ยังอาย

"สวัสดิ์ฮ่า คุณน้อง" เทเวเรซ่า หรือนายเทวินทัมศิริระนิศทหนึ่งให้เข็มแก้วหญิงสาวมองยิ้มหวานหยดแล้วรู้สึกขนหัวลุกกลางยิ้มตอบตามมารยาท

"และคนนี่ คุณเจนนี" มารดาเป็นผู้แนะนำที่มของเทเวเรซ่าอีกคนหนึ่ง

"สวัสดิ์ค่งน้องแก้ว เจนนีชื่อเรียกแบบนี้ละคะ" เจนนี หรือเจนภพสาวประเภทสองร่างใหญ่กว่าเทเวเรซ่าเล็กน้อย แต่ก็ยังคงความสวยงามเฉิดฉายราวกับผู้หญิงจริง ๆ มองลำรวจโบกหน้าเข็มแก้วพร้อมคำทักทาย

"คะ" เข็มแก้วรับคำสั้นๆ เธอวางช้อน เพราะรู้ว่ามารดาสุดที่รักยัง
แฉะน้ำไม่หมด

"และสาวสวยทึบเศียรของทีมเรา หนูอยู่ี่จะ" กะรัตแก้วซีไปที่หญิงสาว
ร่างเจ้าเนื้อที่มีดวงตาสดใสเปล่งประกายระยับตลอดเวลา

"น้องแก้วผิวเนียนละเอียดสวยมากๆ เลยคะ เสียายนะคะ" ยูยี่ หรือ
ยุพาสาวร่างอวบท่าท่าเสียาย จนเพื่อนซี้นั้นที่มีอีกสองสาวเทียมคองซัดซี้น

"เสียายอะไรอะ" เจนนี่พูดซี้นก่อน เทเรซ่าจึงทูปปากที่กำลังจะง้าง
ปล่อยคำพูดออกมา

"เสียายที่จะต้องมาแต่งเป็นชายนะสิ คนสวยๆ ท่าไม่ไม่ได้เด่นเป็น
นางเอก ลี้น...โยนบทพระเอกมาให้" ยูพาทธิบายยาว พลงบ่น เป็นเหตุให้เข็ม
แก้วเลิกคิ้วหันไปทากะรัตแก้ว

"ท่าไงได้ล่ะจะ ก็คาแรคเตอร์ของลูกแก้วนี่ ตรงกับบทพระเอกเป๊ะ...
เลยนี่คะ" มารดาตอบยูพาทอย่างไม่คิดซัด ท่าให้อิทธิกรและเข็มแก้วหันมามอง
หน้ากันด้วยความทึ่ง

บิดาแอบยกนิ้วโป้งให้บุตรสาวคู่ หญิงสาวปิดปากหัวเราะเบาๆ มารดา
ของเธอไม่เพียงจะวางแผนให้ปลอมเป็นชาย ยังแต่งเรื่องได้เนียนมากๆ หลอก
ช่างแต่งหน้าเสียสนิท

"นี่ ยัยแก้ว อย่ามาทำหัวเราะ รูรีเปล่าว่าแม่จ้างช่างมือหนึ่งมาช่วย
เราเสริมเติมแต่งให้กลมกับเป็นพระเอกหน้าหยกเซียวนะ" กะรัตแก้วตีไปที่แขน
บุตรสาวเบาๆ เธอไม่อยากจาระไน่ว่ทิมของเทเรซ่านั้นเคยไปฝึกงานกับแม่ค้อพ
อาร์ติสต์จาก ฮอลลีวู้ดมาแล้ว

หลังจากทานอาหารเช้าเรียบร้อย มันเป็นเวลาานรกแตกคำสำหรับ
เข็มแก้วเลยก็ว่าได้ เธอมองเล่นมมที่ถูกขมวดเก็บจนเรียบเพื่อลวงวิก รongทรง
แบบผู้ชาย หญิงสาวสูดหายใจโล่งอก ที่คุณแม่จอมวางแผนยอมทำตามคำขอ
ร้องของเธอไม่ให้คัดค้าน 'ขอมดูคนที่ไว้หน้าหะคะ' เธอคิดพลงมองเจนนี่ที่กำลัง
จัดแต่งวิกทรงผม

ในขณะที่ยูพาทกำลังเตรียมซี้นซีดีโค่น ที่จะมาทำเป็นเป็นก้ามเนื้อของ

ชายชาตรีครึ่งช่วงซีโครม เพื่อจะได้ตัดแสงและจัดการให้เป็นชุดสวมกะบังกว้าง เธอได้โดยง่าย

เมื่อทรงผมจัดแต่งเรียบร้อยยู่หากก็บอกให้เข็มแก้วถอดเสื้อ ทหญิงสาวได้แต่เบิกตาโตยืนนิ่งแต่ยู่หาไม่พูดอะไร ได้แต่พยักหน้าขริบคิ้วจะบอกว่าถอดเถอะเธอเห็นมาเยอะแล้ว เข็มแก้วจึงต้องยอมถอดแต่โดยดี

"ทื่อ...มิวสวยเสมอกันตลอดร่างน่าอิจฉาจริงๆ ค่ะ หน้าที่กักลมสวยน่ารักสมกับร่างสูงบาง" ยู่หาอศวีจรรย์ไม่ได้ เข็มแก้วได้แต่กลอกตามองเพดานขึ้นชอตุกวีจรรย์หรือร่างระยะเผาขนเฉยนะ ถึงจะเป็นคำชมก็เถอะ

"นี่นั่งอยู่ ใ้มาทำงานไม่ได้จ้างมาวีจรรย์นะยะ" เธวเรซ่าที่กำลังแต่งขึ้นซีดิโคนขึ้นมามีเส้นขนเป็นคอค่าๆ อยู่บนผนัง เยหน้าขึ้นม่าวัดไล่

"คุณเธวเรซ่ากำลังทำอะไรคะ" เข็มแก้วอศขามไม่ได้ ตีกว่ายื่นไห้เขาเป็นร่างเธอเฉยๆ ค่ะน่า

"กำลังสร้างแก้มสากใ้คุณแก้วนะดิ้อ" เธวเรซ่าตอบเสียงหวาน คนถามจึงได้แต่ยิ้มเจื่อน หลงาคิ คว่าถ้าตามคนนี้รู้จุดประสงค์ที่แท้จริงของกาาปลอมตัวจะรู้สึกกันยังงั้นนะ คิดแล้วก็อศข่าออกมาไม่ได้

ระหว่างที่ยู่หาใ้รอบอกของเข็มแก้ว และนำขนานไปปรับแต่งกล้ามท้องที่เป็นซีดิโคนใ้พอดีกับร่างและทรวงอกของเธอ เจนนี่ที่กำลังชะมักเซมั้นกับซีดิโคนขึ้นท่งเียง ยู่หามองตามสายตาของทหญิงสาวจึงเอ่ยขึ้น

"พี่เจนนี่..." ยู่หาทยุคคำพูดกะทันหัน เมื่อเจ้าของชื่อแว็คเสียงดัง

"นั่งอยู่!" เสียงตะโกนลึบแปลลตลอด คั้งขึ้นแก่ขณะที่ยู่หาจะพูดจบ ทหญิงสาวร่างอวบตัวเราะแล้วก้มตัวใ้ทกลางก่าว

"ขอโทษๆ ยู่ยี้ม พี่เจนนี่กำลังทำกล้ามแขนใ้คุณแก้วค่ะ" ขอโทษเสร็จก็หันมบอกทหญิงสาว ที่กำลังพยายามกลั้นยิ้ม

"อย่ามัวแต่หัวเราะนั่งพวกนี้อยู่เลย ค่ะ น้องแก้วต้องดูแลจำไว้ละคะ เพราะพวกนี้ๆ จะมาทำซีดิโคนใ้สวมใ้สำเร็จรูปชุดขิป่างๆ อย่างขยิบมาได้ ผิดคำแทนนะคะ ค้อไปน้องแก้วจะต้องแปลงโฉมเป็นทงุ่มรูปงามเอง" เธวเรซ่าลุกขึ้นมพร้อมขึ้นซีดิโคนที่พร้อมจะคิดบนใบหน้าเนี่ยน เข็มแก้วมองดูแล้ว

เทเรซ่าน่าจะเอาดูโลที่สุด และคงเป็นหัวหน้าทีม

“แก้วจะทำได้หรือคะ” เข็มแก้วรีบร้องขึ้น เมื่อซิมซัปข้อความจากเทเรซ่าครบถ้วน

“พวกที่มีงานต่อ นี่ตื่นแก่คุณกะรัตแก้ว รีบลัดคิวมาทำซิติโคนล่าเรจรูปให้น้องแก้วได้ ครั้งต่อไปรับรองไม่ยุ่งยากอย่างนี้หรอกคะ หลังจากนั้นไม่กี่วันพวกพี่ก็จะบินลัดฟ้าไปฮอลลีวู้ดกันแล้วละคะ” เทเรซ่าพูดพลางเริ่มนำซิติโคนที่มีไรทแนวเศราเป็นคอมมาลิต พร้อมกับสอนวิธีการติดกรามที่มีไรทแนวเศ

ที่ศฤงคารณ์ของตระกูลอนันต์คือตระกูล ภายในห้องนอนของบุตรชายคนเดียวที่บ้าน มีสภาพไม่ต่างจากห้องนอนสุดหรูของทายาทตระกูลสุวรรณวานนท์ได้เกิดขึ้น เหตุการณ์คล้ายจะเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน

เมื่อร่างหอมสูงถูกปลุกให้ตื่นจากนิทราตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ฉัตรปวีก็ลากบุตรชายไปทานอาหารเช้า เพียงไม่นานสาวประเภทสองก็คืบเท้าเข้าแถวมาในศฤงคารณ์ถึงสี่คน

“อะไรอีกล่ะครับเนี่ย” เดชินท์บ่นอย่างหัวเสีย

“อย่าเพิ่งบ่นเลยลูก เมื่อคลั่งใจแล้วก็ต้องทำให้แนบเนียน นี่แม่เตรียมการไว้หลายเดือนแล้วนะ” ฉัตรปวีอธิบาย พลางจุดบุตรชายให้เดินตามขึ้นห้องนอนของเขา

“หลายเดือน?” บุตรชายอุทานตั้งต้น พร้อมกับท้าวเท้าถามอย่างไม่เค็มใจนัก

“ก็ใช้่นะดิ อยากรได้เมคอัพอาร์ติสต์จากฮอลลีวู้ดไซ้ว่าจะได้มาง่าย ๆ นะ นี่แม่ได้มาแค่คนเดียว ที่เจดิโอเซารูจักกับเดซี่ และเคยทำงานด้านสเปเชียลเอฟเฟคมาด้วย ก็เลยพามาช่วยกัน แม่เสียเงินไปไม่น้อย เพราะจะนั่นลูกห้ามเกรเด็คซาค” ฉัตรปวีพูดพร้อมกับลากบุตรชายขึ้นบันได ซึ่งตอนหลังเขายอมเดินตามแต่โดยดี

ส่วนคนที่ก่อเรื่องไว้เมื่อสามสิบกว่าปีก่อนเดชินท์เกิด ได้แต่นั่งหัวเราะอย่างสนุกสนาน แล้วเขาก็หยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาพลิกอ่าน ก็ในเมื่อศรรรยาสุด